

førte man den nuværende Hemmeligholdelsespligt. Jeg kan ikke se, at det fra et samfundsmæssigt Synspunkt er rationelt. Der er nemlig en hel Gruppe Samfundsborgere, hvis Indtægt ikke kan og efter Lovforslaget heller ikke skal holdes virkelig hemmelig, idet der nemlig i Forslagets § 26 er en Bestemmelse om, at de lignende Myndigheder kan skaffe sig Underretning bl. a. hos Arbejdsgiverne om, hvilke Indtægter Lønarbejdere har. Selv om dette ikke er den fulde Offentliggørelse, er der dog dér anvist en hel Række Midler, ved hvis Hjælp man er i Stand til at faa at vide, om den, der lønnes med Pengeløn, har opgivet sin virkelige Indtægt eller ikke. Det bør udvides, saaledes at man virkelig offentliggør Ansættelserne af Indkomst og Formue, for at der derigennem kan gives den enkelte Samfundsborger en Adgang til at øve en Kontrol med Hensyn til, hvad andre Medlemmer af Samfundet har opgivet. Vi maa jo huske paa, at Samfundet bestaar af lutter ærlige Mennesker, og da det bestaar af lutter ærlige Mennesker, er der ikke den allerringeste Grund til dette Hemmelighedskræmmeri.

Det vil efter min Overbevisning hjælpe i allerhøjeste Grad, at man faar Adgang til at offentliggøre Ligningslisterne. Det vil være et af Midlerne til at faa frem i det fulde Dagslys Grundlaget for den direkte Beskatning af Borgerne. Det er dog naturligvis ikke sikkert, ja, det er tværtimod højt usikkert, at det Middel alene vil hjælpe. Derfor er jeg for min Del ogsaa af den Overbevisning, at der i dette Lovforslag bør indføres en Bestemmelse om Pligt til Selvangivelse af Indtægten, ligesom vi nu har Pligt til Selvangivelse af Formuen, og at det bør paalægges alle, der driver handelsmæssig Virksomhed, derunder indbefattet Landbrugere, at føre et Regnskab til Vejledning for dem selv og for de skattelignende Myndigheder. Det har været af stor Interesse for mig at høre den ærede Ordfører for Erhvervspartiet (Boa) paa dette Punkt have samme Anskuelse, som jeg her gør gældende. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til udtrykkelig at spørge den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, Hr. Korsgaard, om den ærede Ordfører ikke ogsaa er enig med mig i, at man, naar man paalægger de Bybeboere, der driver handelsmæssig eller dermed ligestillet Virksomhed, Bogføringspligt, da ogsaa bør lægge en lignende Pligt paa dem, der bor ude paa Landet og har en Virksomhed, som gør det naturligt, at de fører et Regnskab.

Jeg hører ikke til dem, der tror, at saadanne Bestemmelser ikke vil hjælpe.

Tværtimod, jeg er overbevist om, at det med Hensyn til Samfundets Kundskab om Formueforholdene har haft stor Betydning, at man har faaet indført en Pligt til Selvangivelse af Formue, og jeg gad dog nok vidst, hvorfor man indførte Pligten til Selvangivelse af Formue, hvis det ikke var, fordi man troede, det var et Middel i Samfundets Haand til at faa nogen Besked om, hvorledes det forholder sig i den Henseende. Men hvis det er rigtigt, hvad jeg tror, at det, at der er Pligt til Selvangivelse af Formue, har været et Middel til at komme til bedre Forstaaelse af, hvorledes Formueforholdene er, ser jeg ikke rettere, end at man med fuldkommen Ret kan slutte, at saa vil en Pligt til Selvangivelse af Indtægt have en dertil svarende heldig Virkning. Det tror jeg ogsaa er anerkendt indirekte af Lovforslaget, idet Lovforslaget i §§ 41 og 42 har Bestemmelser, som skal ramme den, der i svigagtig Hensigt søger at narre de skattelignende Myndigheder. En saadan Bestemmelse maa hvile paa den Forudsætning, at vedkommende ved sin Regnskabsførelse virkelig ved Besked om, hvorledes hans Indtægt eller hans Formue er beskaffen. Thi hvis man ikke vil, hvordan det er, kan det ikke være i Kraft af Svig, at man opgiver noget forkert; saa er det i Kraft af Uvidenhed, Uagtsomhed eller af anden Grund. Begrebet Svig forudsætter en Viden om det rigtige, som man handler stik imod. Derfor mener jeg, at allerede Formuleringen af Lovforslaget indirekte giver mig Ret i den Betragtning, at der vil være vundet overmaade meget, dersom alle skattepligtige faar en Pligt til Selvangivelse af Aarets Indtægt, og de, der driver handelsmæssig Virksomhed som f. Eks. Landbrugere, faar en Pligt til en Regnskabsførelse, der sætter dem i Stand til paa rigtig Maade at bedømme deres virkelige Indtægt.

Men dernæst er jeg af den Opfattelse, at man bør gaa strengere frem overfor dem, der vitterlig viser Svigagtighed, hvad enten de nu bor i Byerne eller paa Landet. Det er efter min Mening alt for lemfældige Bestemmelser, der foreslaas i §§ 41 og 42, og jeg vil i den Anledning gerne anstille nogle almindelige Betragtninger over det hele Lovforslag.

Forskellige ærede Talere har fremsat den Betragtning, at der er saa mange Borgere i Samfundet, som paa den ene eller den anden Maade søger at vildføre de skattelignende Myndigheder. Men man glemmer at spørge: Hvad er saa Samfundets Opgave ret beset overfor disse Samfundsborgere?